DANSK KVINDESAMFUND
Niels Hemmingsensgade 10
København K

LANDSFORMANDENS BERETNING

Landsmødet 27. og 28. maj 1967

Det forløbne år har været både begivenhedsrigt og betydningsfuldt for Dansk Kvindesamfund. Begivenhedsrigt i en sådan grad, at vi er blevet godt pressestof. Dansk Kvindesamfund har ofte været omtalt i avisernes overskrifter og har været et yndet emne for diskussionsudsendelser både i radio og T.V. og betydningsfuldt, fordi det også udenfor det mere sentationsprægede område er sådan, at de udtalelser vi fremsætter i Dansk Kvindesamfund, er med til at påvirke den offentlige mening.

Kønsrolledebatten er ikke længer kun en debat for særligt interesserede af lettere fanatisk tilsnit, men er ved at indgå som et afgørende led i diskussionen om samfundets udvikling. Dens betydning viser sig ikke alene på uddannelsens og skattespørgsmålenes område, men virker ind på vores stillingtagen til bolig, trafik og byplanspørgsmål, og påvirker vores syn på lukkelov, forbrugerpolitik m.v.

Det har altid været mit personlige håb, at kvindesagen en dag måtte vokse sig ud af sit specielle tilhørsforhold til kvinder, børn og hjem og være med til at forme samfundsudviklingen, og dette er nu på vej. Vi er også ved at få et begreb, der hedder D.K.s mænd, og skal vi i det kommende år have en hvervekampagne, hvad vi nok kan få brug for, mener jeg, at den bør tilrettelægges således, at den også har appel til mænd, Skal kvindesagen indtage sin rette plads og have den rette betydning for samfundsudviklingen, må den gennemsyre hele vores indstilling. Den må være et naturligt led i den almindelige politiske diskussion, og denne diskussion må føres både af mænd og af kvinder, og mellem mænd og kvinder.

Også på anden måde er der sket betydningsfulde ting i det forløbne år. På det sidste landsmøde glædede vi os over, at der som et første praktisk resultat af arbejdet i Kvindekommissionen, blev oprettet en stilling i arbejdsdirektoratet for at formidle og lette kvinders adgang til erhvervslivet. I dag kan vi ikke blot glæde os over, at D.K.s gamle initiativ med hensyn til genoptræning har vist sig at være så rigtigt, at man nu fra det offentliges side har taget det op, vi kan også glæde os over, at det blev Anna-Lisa Hohwy, der kom til at lede dette arbejde, men især må vi glæde os over, at introduktionskurserne er blevet en succes. Dansk Kvindesamfund er fortsat med i dette arbejde, og efterhånden som kurserne breder sig ud over landet, vil der blive brug for indsats fra D.K.s kredse. Men det spørgsmål melder sig "Er der uddannelsesmuligheder nok for de kvinder, der ønsker at gå ud i erhvervslivet"? Loven om uddannelse af ikke-faglærte giver visse muligheder, og den er hidtil blevet benyttet altfor lidt fra kvindernes side, men bør vi ikke arbejde på, at ret til uddannelse ikke fortsat skal være forbeholdt de unge. Som et første led må vi her kunne forlange, at de eksisterende aldersgrænser for adgang til uddannelse, fjernes. Men vi bør også arbejde videre og arbejde for, at enhver mand eller kvinde har ret til i hvert fald een gang i livet, og efter behov måske flere gange, at få en uddannelse. I Sverige har man erhendt dette og giver støtte til flerårige uddannelser, enten i form af en grunduddannelse eller som overbygning på en allerede eksisterende uddannelse. Dette kan i Sverige gives også til midaldrende, og jeg ville ønske, at vi også på dette område, som jo nok ville kræve en revolution indenfor hele vores uddannelsessystem, kunne være banebrydende i Dansk Kvindesamfund.